

Отъ небе мъгла до земя
 И въвъ мъглата люлчица.
 Ситѣ ще моми да дойдатъ
 За здраве да се залюлятъ,
 Мария мома ще дойде
 За здраве да се залюля.“
 Слънчо си майка послуша,
 Спусна си мъгла отъ небе
 И въвъ мъглата люлчица.
 Ситѣ сж моми надошли,
 Мома Мария не дойде.
 Слънчо на майка говори:
 — „Мале ле, стара мале ле,
 Какво да правя, да сторя,
 Мома Мария да взема?“
 — „Сино слънчо ле, слънчо ле,
 Направи черква голѣма,
 Ситѣ ще моми да дойдатъ
 На Бога да се помолятъ,
 Мария мома ще дойде
 На Бога да се помоли.“
 Слънчо си майка послуша,
 Направи черква голѣма.
 Ситѣ сж моми надошли,
 Мария мома не дойде.
 Слънце на майка пакъ дума:
 — „Мале ле, стара мале ле,
 Какво да правя, да сторя,
 Мома Мария да взема?“
 — „Сино слънчо ле, слънчо ле,
 Я хубаво се премѣни,
 Азъ ще ти, сино, постеля
 Да легнешъ, да си позаспишъ,
 Азъ ще извикамъ да плача,
 Всичкитѣ моми ще дойдатъ,
 Съсъ тебе да се опростятъ.“
 Всичкитѣ моми надошли,
 Мома Мария и тя тамъ.
 Тя се надъ слънчо наднесе,
 Викнала та заплакала:
 — „Либе слънчо ле, слънчо ле,
 До днесъ се, либе, криехме,
 Днеска ще да се простиме.“